Ч. 133. Четвер 30 (17) червня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — Палата панів.

З парляментарних кругів доносять, що втреба числити ся з можливостию передчасного кінця лїтної сесиї Ради державної. Правительство хоче переждати, який хід возьме дискусия в буджетовій комісиї взглядно обструкция полудневих Славян. Коли би не було виглядів поборення тої обструкциї то правительство закриє палату. То рішенє послїдує ще в сім тиждни.

Вчера перед полуднем відбуло ся у пана Президента міністрів конференция з президиєю польского Кола, в котрій брали участь також міністри скарбу, торговлї і др. Дулємба. Пан Президент міністрів бар. Бінерт заявив, що з огляду на ухвалу польского Кола з дня 20 е. м. правительство на ново основно розважило справу, чи будова водних доріг в теперішній хвили може бути розпочата. Однак зі взгляду на вагу того свого рішеня правительство уважає точне розслїдженє справи необходимим. І з тої причини видає ся оправданим становище правительства, котре гадає, що для придбаня потрібного на розслїди часу, конечним є відложити рішенє до осени.

Ширший комітет молодоческого сторонництва мав передвчера під проводом члена палати панів Скарди конституююче засїданє, на котрім реферував п. др. Крамарж о політичних відносинах в парляменті та вияснив, чому славяньска Унія не перешкаджала ухваленю буджету. Унія, говорив п. Крамарж, не хотїла, щоби правительство мусіло в палатї просити о буджетову провізорию, при чім зчеркнено би позиції на культурні потреба Чехів і Словінців, або щоби мусіло імити ся §. 14-го. Дальше говорив др. Крамарж про справу італїяньского факультету, про культурні жаданя Словінців і про нові видатки та сказав, що не є виключене нагле відроченє сесиї і відложенє акциї в язиковій справі аж до осени. В справі необовязуючих конференцийческо-німецких говорив богато і радив не оказувати нетерпеливости і бути готовими так довго робити правительству прикрости, поки не прийде час на зміну системи. Вкінци говорено про господарскі і внутрішні справи сторонництва.

Палата панів вела вчера дальшу дискусию над буджетом. По промовах кількох бесїдників забрав слово Впреосьв. Митрополит Шептицкий. Бесїдник звертає увагу правительства на культурні потреби Русинів, котрі доси не були достаточно увзглядненї. Русини не мають доси навіть забезпеченого мінімум стредств до свого культурного розвитку.

Бесїдник має перед очима добро цїлої австрийскої монархії, в котрій Русини найшли терпимість, свободу і охорону. Не докоряючи правительству, без чувства оправданого жалю, мусить бесїдник сконстатувати, що в буджетї на рік 1910 нема ніякого доказу, щоби правительство дїйстно і дїяльно підпирало і увзглядлювало справедливі жаданя Русинів.

Утворенє самостійного руского університету у Львові від давних лїт єсть предметом переговорів, яко найгорячійше бажанє і стремленє Русинів. Однако доси в тім напрямі нїчого не зроблено.

Бесїдник уважає річию більше як доказаною, що утворенє руского університету у Львові єсть конечностию; то річ зовсім ясна. Коли би Русини мали вже університет, тодї можна би сумнївати ся о конечности другого їх університету. Справа, чи утворенє руского університету є конечна, покриває ся майже

---

16)

Тайна раненого.

З француского — Пєрра Салєса.

(Дальше).

По двох ложочках хльоралю Фірмін втихомирив ся і почав дрімати. Доктор міг вже тепер спокійно приступити до розслїдженя рани. Впровадив до неї дуже тонку сонду, обертаючи нею з незвичайною осторожностию в ріжних напрямах і запускаючи єї чим раз дальше. Незабаром вирвав ся з єго грудий придавлений оклик вдоволеня:

— Вже маю!

Цезар поблїд. Сестра Олимпія подавала вже докторови тоненькі щипчики, котрі він знов впустив до рани слїдом сонди і за хвилю добув ще один відломок з остроги....

Фірмін відотхнув з полекшию; на хвилю отворив очи і знов задрімав.

— Чи виратований? — зойкнув Цезар.

Доктор взяв єго за ухо і відповів різко:

— На то міг би я тобі відповісти, коли би знав, що там ще є під черепом. А може ти, хлопче, будеш мені міг то пояснити. Зрозумій мене добре: рана вже засклеплює ся і гоїть ся. Я радо би їй в тім поміг, коли би був певний, що там в серединї нема вже нї кусничка металю, котрий мусів би спричинити, що в серединї творились би боляки. А коли би такий боляк зробив ся по загоєню рани, тодї, бувай здоров товаришу! Я вже не міг би нїчого порадити....

— Отже що, пане докторе?

— Отже той, котрий є виновником, повинен би знати, кілько частин браку́вало з колїсия остроги.... Він мусів єї добре оглядати, заки сховав єї зперед очий ротмістра Шеню....

— Атже то, здаєть ся менї, вже одинацятий кусник з того колїсця вийняли як-раз пан доктор?

— Очивидно.

— Отже....

То було вже майже надлюдске зусилє із сторони Цезара. Кинув оком на Марцельку і здобув ся на відвагу:

— Отже.... пане докторе.... менї здаєть ся, що вже можна позволити ранї засклепити ся... що там вже більше нїчого нема...

Сказавши то, захитав ся на ногах.

В тій хвили роздав ся гуркіт перевернeного крісла і тїла упадаючого на землю.

— Славно! — скрикнув доктор, сьміючи ся. — То наш ротмістр нетерпеливить ся і хотів певне дістати ся до віконця....

— Коби тілько не прийшов — відозвала ся налякана Олимпія.

— Прошу відійти—сказав доктор — вже я собі сам з ним пораджу.

По відходї сестри, доктор знов покрутив Цезара за ухо.

— А ти не бій ся вже нїчого і не роби такого нещасливого виду. А насамперед вийми подушку і колдру з горішного віконця.

Говорячи то, вийшов і вступив до сусїдної комнати, де ротмістр Шеню саме розтирав собі збите від упадку колїно.

— Як то? Пан ротмістр тут? — спитав удаючи здивованого.

— Тихо, тихо! — шепнув ротмістр. — Не хочу, аби они там учули... Здаєть ся, що їх тепер вже тримаю... Саме перед хвилею почали голоснїйше розмовляти...

— Але щож знов!.. Здаєть ся вам, ротмістре! — Дібрейль тепер задрімав і такий ослаблений...

— То ви єго тепер бачили?

— Так, я умисно прийшов до него. Знаєте, що я особливо ним займаю ся. — Саме тепер добув я з єго рани ще один кусник з остроги. Коли то послїдний, то може виратує ся. Але потребує величезного спокою, а гриміт упадаючого крісла мало єго не збудив. Ходім, ротмістре!

Ротмістр крутив недовірчиво головою і з під лоба глядів на доктора, немов би здогадував ся підступу. Але той, хотячи видко усунути веяке підозрінє, отворив дверi до комнати недужого і сказав півголосом до Марцельки і Цезара:

— Як? Ви ще тут? Ідїть менї зараз звідси!.. Він спить і потребує цїлковитого спокою.

Дуже їм було не пильно виходити, особливо, що ротмістр Шеню полишав ся на місци. Однако довіряючи докторови і не сьміючи противити ся єго приказови, вийшли із шпиталя, але задержали ся о кільканацять кроків в улици.

з питанем, чи університети взагалї суть конечні.

Коли університети суть чинником сили в історичнім житю народів, коли они підношенем і піддиранем культури впливають могучо на публичне житє суспільности, а в нинїшних часах творять найвисше заборело народного і культурного житя, то всьо то рівно добре відносить ся і до руского університету. Найконечнїйші суть університети для тих, котрі їх ще не мають.

Нарід числячий 3½ міліона населеня, для котрого народного і культурного розвитку потреба рік річно богато сьвящеників, професорів середних шкіл, урядників, судиїв і инших функционарів з університетским образованем, не може на довший час полишити ся без університету.

Право до університету прислугує також Русинам, особливо в державі, в котрій то право хоче ся признати народови в монархії що до числа дуже малому.

Говорене, що Русини ще не зрілі до самостійної науки і до університету, треба осудити яко історично фальшиве, бо Русини від XVII. столїтя почавши мали розвиваючі ся академії і школи висші.

Фальшиве є становище оправдуваня неутвореня університету взглядами на ощадність. Університет єсть передусім вимогом культури і науки. Населенє дійшло до пересьвідченя, що видатки, роблені на піднесенє культури, щастя і знаня, строго говорячи, не суть ніякими видатком, лише інвестициєю, котра приносить обильні плоди.

З культурою є там як з сонцем і здоровим, чистим воздухом. Більше сьвітла і більше воздуха — отсе поклики культури.

Стремленє до культури, до розвитку, потребує піднори зі сторони держави; без єї співучасти знанє і наука не могли би відповідно розвивати ся. Теоретичне признанє права до культури є чимсь дуже малим.

Культура і потреба науки нинї вже так загально відчувані, як потреба щоденного хлїба.

Де недостача того мінімум, там показують ся признаки, зовсїм подібні до голоду, а голод злий дорадник. Вже нераз в Галичинї проявляло ся забуренє, даючи доказ, що в краю відносини не нормальні. З одної сторони можна було зауважити скрайні напрями, котрі сильнїйше і загальнїйше виступали як де инде, з другої сторони найшли ся заграничні агенти, котрі старали ся рускому народови відслонити деякі надії лише поза межами монархії і они находили радий послух. Ті оба противні собі явища мали одну і ту саму психольоґічну підставу: зневіру і утрату надії, аби лише в дорозї правній дійти до тревалого заспокоєня економічних і природних потреб. В часах, коли неодин могучий і великий орґанізм державний в Европі будує своє єствованє на односторонним і несправедливім националїзмі, Австрия лише з трудом і з пожертвованєм кладе підвалини під вікопомну будову висшого порядку, опираючого ся на рівновазї інтересів всїх народів. Коли право і справедливість не суть пустою фразою, то будучність належить до Австриї і єї народів.

Яко церковний настоятель греко-католиків, бажав би бесїдник звернути на то увагу, що всї зарядженя для піднесеня культурного житя Русинів суть підпорою великої засади односпільности Заходу зі Всходом. З огляду на культурний і релїґійний розвиток руского народу під скиптром Габсбурґів, утворенє руского університету у Львові єсть не лише конечне, але незвичайно далекосягле. — Правительство нехай присьвятить тій справі увагу з тою прихильностию і тою помочию, яких вага справи вимагає.

По промовах ще пп. Берирайтера, котрий виступив против будови водних каналів, пп. міністрів Ваєкірхнера і дра Білиньского ухвалила палата панів буджет в другім і третім читаню.

Новинки.

Львів, дня 29 червня 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар призволив на перенесенє радника Двору і президента окружного суду в Коломиї, Йос. Голковского на его просьбу до Самбора і іменував радниками Двору і президентами судів окружних радників Двору при найвисшім Трибуналї: для Евг. Звіслоцкого для Золочева а Йоахима Лисяка для Коломиї та радника висшого суду при судї окр. в Стрию, Артура Авлїха для Станиславова.

— **Про фірму Спожарских** читаємо в „Дїлї": Звістна фірма Спожарских у Львові замкнула свої агенди, передаючи свою церковну торговлю „Доставі", а переплетню товариству „Просьвіта". Родина Спожарских трудила ся у нас від 50 років і лишила по собі на поли промислу як і сповнюванєм ґорожаньских обовязків добру память. Бл. п. Михайло Спожарский удержував у нас до 1900 р. велику переплетню, котра була звістна особенно клирови з церковних оправ. Він був в тих часах одним з немногих львівских міщан, що вірно держались свого народа і церкви. (Додати тут ще потреба, що блогословленої п. Михайло Спожарский був довгі лїта членом управляючої Ради „Народної Торговлї" і займав ся ревно єї дїлами, а умираючи призначив гарний фонд на стипендиї для синів руских сьвящеників, котрим завідує „Просьвіта"). Єго син Евген пішов дальше і заохочений нашими людьми отворив ще й церковну торговлю. Наша суспільність поперла щиро его дїло, так, що оно в недовгім часї дуже гарно розвинуло ся. Пок. Евген й заслугував на се поперте, бо не лиш віз солїдно своє дїло, але й брав живу участь в публичних дїлах львівскої Руси і складав обильні жертви на всякі народні цїли. На жаль, зійшов передчасно зі сьвіта. Вдовиця вела підприємство дальше, однак її приходило се доволї тяжко і задля сего рішила ся замкнути свою торговлю. Поминаючи добрим словом обох пок. Спожарских як і вложені ними труди, ми жалїємо, що та заслужена фірма сходить з нашого овиду. Відрадною обставиною є тут бодай те, що п. Спожарска віддала свою добре реномовану переплетню і церковну торговлю в руки наших людий, котрі щиро попирали їх пок. властителїв і були з ними споріднені духом.

— **Дрібні вісти.** Виділ Тов. ім. сьв. Петра в Перемишли уділив 1000 К беззворотної запомоги на будову церкви на Вільцї росніввскій. — Дирекция зелїзниць державних оголошує в „Gazet-ї Lwowsk-ій" розписанє оферти на виконанє інсталяциї електричного осьвітленя на стациї зелїзничій в Дрогобичи. — В Берлинї був один случай смерти на холеру; померла якась Калиновска. — Більшу посїлість в Джурові снятиньского повіта, обнимаючу 1200 моргів і горальню з континґентом 900 гектолїтр. купив від п. Ірини Заґурскої п. К. Богданович властитель Ошехлїб за 850.000 К. — Йойна Шпрехер і спілка купили від п. Штадтмілера францускний готель у Львові за 1,400.000 К. Готель по двох лїтах завалять і вибудують на его місци новий 4-поверхний будинок. Та сама спілка купила каменицю від кн. Юр. Любомирского (кавария „Монополь") за 1,100.000 К. — Бобрецке староство наказало дрови Юл. Яворскому гімназияльному учителеви з Києва, котрий приїхав до свого батька в Борусові, виносити ся звідтам, бо в противнім случаю відставить его за границї краю. Проф. Яворский займав ся в Галичинї виловлюванєм цїнних церковних книг і рукописий та инших річий маючих археольоґічну вартість даючи в заміну за то російскі книжки. Чи попри то пан професор з Києва не займав ся ще й чимсь иншим — се очевидно староство буде найлїпше знати, коли наказало ему виносити ся. — Канонїри вертаючи з вправ коло Львова загубили в сторонах ул. Клепарівскої прилад телефонїчний служачий воякам до вправ.

— **Мальверзациї при реґуляциї Прута.** В Чернівцях розпочала ся в понедїлок розправа против Лейби Шпіннера, Йосля Кіммельмана, Юстина Чінґа, Василя Волощука, Михайла Чорнобрового, Петра Мандрика, Михайла Некля і Якова Ютрабля обжалованого о всїлякі надужитя і мантїйства при реґуляциї Прута. Головним обжалованим єсть Шпіннер і ему

Ротмістр хотів доконче дістати ся аж до ліжка раненого і пересьвідчити ся, чи він дійстно спить. А побачивши то на власні очи, постановив повернути небавком, аби пильнувати сплячого, чи він крізь сон не зрадить тайни. Коли виходили доктор прикликав умисно сестру Олимпію і сказав їй:

— Хлопець може ще вирятує ся, коли там вже більше нічого нема під черепом. Тепер треба безусловно спокою. І нехай сестра памятає, аби ніхто, рішучо ніхто, крім сестри не входив до єго комнати, аж до моєї завтрішної візити...

Кажучи то потягнув ротмістра Шеню із шпиталя, оповідаючи о ріжних родах ран, завданих в голову. Побачивши же стоячих здалека Марцельку і Цезара кивнув до них рукою і усьміхнув ся з видом доброї надії.

А Цезар стискаючи обі руки Марцельки в своїх долонях, сказав зі сльозами в очах:

— Що то за благородний чоловік, той доктор!

V.

Правдиво незвичайною подією для мешканців Безі була хвиля, в котрій побачено приїзджаючу поїздом полудневим Марцельку Дібрейль. Висїла з ваґона, піддержуючи під рамя брата свого, котрий одержав відпустку для поратованя здоровля.

Не богато доси звістно було о пригодї Фірміна, оповідано собі всїлякі неімовірні істориї. Старі родичі єго не говорили зовсїм нічого, тілько отець воркотів все з причини „шаленої прогульки" дочки до Парижа, а мати нераз мусїла переривати свою працю, бо сльози заливали їй очи і спливали по зморщених лицях. Що знов до старого Парізота, то він не переставав нарікати на ті дївки, „повії", котрі глядають пригод далеко за домом.

Від коли Марцелька донесла о близькім повороті своїм і брата, мати ледве дві або три години спала в ночи, працюючи безнастанно над прикрашенєм своєї хати, помимо воркотаня мужа.

— Мордуєш ся тут — говорив — а не маєш вже потім сил до працї в поли.

Она не зважала на то. Одно обнятє Фірміна винагородить їй то всьо. Але в день приїзду, старий справдї розгнївав ся, коли побачив, що жінка іде з поля, де була саме горяча робота.

— Куди біжиш? — крикнув.

Рухом руки показала єму на будинок двірця, між тим як єї лице сияло радостию. Старий здвигнув раменами, чейже і він любив свого хлопця — але длятого, чиж треба занедбувати роботу? В єго пересьвідченю лиш в недїлю і то тілько пів дня можна було відпочивати.

Мати побігла насамперед до хати, аби пересьвідчити ся, чи там всьо було в порядку і аби трохи прибрати ся, а відтак удала ся на дворець. Вийшла на перон і оперла ся о поруче, аби як найскорше побачити сина.

Сльози напливи їй до очий, коли доглянула его блїде лице у вікнї ваґона. А до того єї серце наповнило ся гордостию на вид его хорошого мундуру і відзнак, котрі єму, помимо его пригоди, полишено, завдяки посередництва доктора Дербоа.

(Конець буде).

закидає акт обжалованя, що він в роках 1899 і 1909 при забудованю Прута уживав замість фашин соломи, шувару і т. п. а прочі обжаловані помагали єму при тім або яко дозорці не сповняли свого обовязку контролї.

— З судової салї. Перед львівским судом присяжних ставала шайка злодіїв, котра в спілцї допустила ся у Львові цїлого ряду крадежий. До спілки сеї належали між иншими Рудольф Янда і Юліян Мищишин, котрі дня 25 цьвітня с. р. обікрали помешканє п. Адама Шульца і п. Марії Якубовичевої при ул. Коперника ч. 22. Они забрали готівкою 5.700 кор. і біжутерії вартости около 2000 кор. а відтак виїхали до Відня, де їх небавком арештовано в готелю.

Оба замельдували ся там під фальшивими назвисками. Знайдено при них ще готівку 1900 кор. Позаяк підчас розправи оборонець Янди (неправесного сина якогось достойника войскового і якоїсь дами з висших кругів, котра всїми способами старала ся, щоби синови дати добре виховане) поставив внесенє, щоби Янду віддати під обсервацію психіятрів, а трибунал прихилив ся до сего внесеня, то розправу против всїх обжалованих відрочено, а засуджено лиш Мищишиного на рік тяжкої вязниці обостреної постом.

— Велика крадіж злота і срібла. В понедїлок вечером добули ся злодії за помочию дорobленого ключа чи може витриха до замкненого помешканя Мошка Ляптера при ул. Котлярскій ч. 18 і забрали 4 срібні сільнички, 30 малих срібних і два великі кубки, срібну цукорницю і хохлю а крім того два золоті перстенї, з тих один з брилянтом і золоту бразлєту. Вартість вкрадених предметів виносить звиш 2200 кор.

— Конець справи Гофріхтера. Про стрічу Гофріхтера з женою і сестрою подають віденьскі ґазети, ще слїдуючі вісти: Сестра принесла єму китицю цьвітів, котру він приймив з великою радостию. Він робив враженє чоловіка зовсїм фізично і морально зломаного. Підчас довгої розмови жалував ся Гофріхтер на дуже строгі постанови карного закона і на надзвичайно острий надзір, який над ним заведено. Якусь невинну роботу при столї дозорці взяли за приготоване до втечі і дозір над ним, ще більше заострили. Відтак хотів Гофріхтер кілька разів говорити о своїм признаню ся до вини, але присутний при розмові офіцир недопустив до того. А все-таки міг Гофріхтер сказати, що не признав ся добровільно лиш зробив то для жінки і дитини. Свого оборонця просив Гофріхтер, щоби поробив заходи в справі відновленя процесу. Наконець виймив з кишенї завіщанє і якийсь льос та дав жінцї, кажучи: „Може мій син буде мати щастє і виграє". Пращаючись, просив свого оборонця, щоби вже завтра заняв ся єго справою, а до жінки і сестри сказав: Не покидайте мене! Не опускайте мене!

В понедїлок о 6 год. рано відвезено Гофріхтера до войскового карного заведеня в Меллєрсдорф коло Відня. Падав дрібний дощ; довкола ґарнізонового суду було глухо і пусто. Перед шестою годиною заїхав перед будинок т. зв. таксаметровий самоїзд, з котрого висїв капітан від арештів. Отворено зараз зелїзну браму, самоїзд заїхав до середини і брама за ним замкнула ся. В пять минут опісля брама знов отворила ся і виїхав самоїзд та пустив ся в дорогу до Меллєрсдорф.

В самоїздї в лївім кутї сидів Гофріхтер дуже блїдий і пригноблений, убраний по цивільному; мав на собі сїрий плащ і зелений капелюх, котрий насунув на очи. З правого боку коло него сидїв капітан від арештів Ертль, а за ним позаду єго ескорта: один фірер і капраль. Так повезли єго до карного заведеня в Меллєрсдорф, де станули о 8 год.

Так закінчив ся той небувалий доси драмат, котрим через кілька місяців інтересував ся весь сьвіт. Кошти процесу Гофріхтера виносять 20.000 кор. і їх покриє управа войскова, бо пошукувати відшкодованя на кавциї жінки Гофріхтера, закон не дозваляє.

Про відчитанє вироку Гофріхтерови так тепер доносять: О 4 год. явив ся у Гофріхтера в келї капітан Ертль і повідомив єго, що о 5 год. буде єму вирок відчитаний. Точно о 5 год. приведено засудженого під баґнетами до салї. Гофріхтер був дуже блїдий і дрожав. Він був убраний в мундур офіцирский. Станувши перед судиями поклонив ся і здоймив шапку. Предсїдатель суду, підполковник Відулович добувши шаблї закомандував дрожачим голосом трикратне затрубленє: „Габт ахт!" Трубачі затрубили а майор-авдитор відчитав тодї вирок. На питанє предсїдателя, чи засуджений розумів вирок, відповів Гофріхтер тихим голосом, що зрозумів. Тодї трубачі затрубили ще раз і засудженого впевели до келї, де профос зірвав єму з мундуру єго офіцирскі відзнаки. Гофріхтер хотів підчас того щось промовити, але не міг вже голосу добути з себе. Кинув ся на постіль, закрив лице руками і так замкнув єго профос в келї.

† Померли: О. Петро Плешкевич, радник консист., вислужений декан канчуцкий, почетний горожанин міста Лежайска, парох в Бабинї коло Самбора, помер 27 червня с. р. в 74 р. житя а 49 році сьвященьства. Покійний ревний сьвященик, сьвідомий народовець, служив щиро через цїле своє житє свому народови.

Телеґрами.

Париж 29 червня. Радикальні часописи висказують велике вдоволенє з причини побіди правительства і порозуміня осягненого між правительством а соціялістичними радикалами.

Париж 29 червня. З Бульон сір Мер доносять до тутешних часописий, що в однім з тамошних готелїв якийсь подорожний стрілив собі в голову а відтак кинув ся з висоти 12 метрів. В одіню самоубийника знайдено всїлякі папери, між ними і візитову карту париского фінансїста Альберта Порліца.

Барцельона 29 червня. Знайдену тут на улици бомбу відвезено неопанцирним поліцийним возом. По дорозї бомба вибухла. Двох міских поліциянів, що ішли коло воза тяжко зранило. Якийсь прохожий, котрого зранив відломок бомби, помер внаслїдок рани а крім того суть ще ранені один поліциян і один артилерист.

Букарешт 29 червня. Стан здоровля королевої Єлисавети єсть від вчера менше добрий, нема однак причини до обави.

Казаблянка 29 червня. В борбі, яка відбула ся дня 23 с. м., згинуло по француский сторонї 13 людий а 71 було ранених. Страти неприятеля суть великі.

Оснабрік 29 червня. Воздушний корабель „Deutschland" лежить в лїсї перехилений на бік. Задна часть єго зовсїм знищена. Бальонети випорожнені, а цїле судно буде здемонтоване. Один з монтерів має зломану ногу. Войско замкнуло приступ до судна.

Дісельдорф 29 червня. Послїдний корабель Цепелїна „Deutschland" відбув тут вчера перед полуднем дуже зручні маневри з пасажирами (переважно дневникарями). Коли по тих маневрах хотїли воздушний корабель привязати до землї, вхопив єго сильний вихор і знищив зовсїм.

Цїна збіжа у Львові.

дня 28-го червня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·10	до 10·30
Жито	6·80	„ 7·—
Овес	7·10	„ 7·30
Ячмінь пашний	6·30	„ 6·50
Ячмінь броварний	—·—	„ —·—
Ріпак	—·—	„ —·—
Льнянка	—·—	„ —·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27, 10·10 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Найтаньші і найтревалійші

Дахівки цементові

можна лише на дра ҐАСПАРОГО опатентованих машинах „Dreistern“ вирабляти. Тих машин жадній фірмі наслідувати не вільно, а всілякі инші поручані машини суть престарілого систему. — Жадайте специяльний цінник Нр. 126 від фабрики машин Дра Ґаспари і Сп. Markranstaedt (Саксонія).

Можна також від заступника: Промисл цементовий Львів, ул. Кароля Людвіка ч. 5.

---

10 К денно

може кождий дуже легко заробити. Просить ся адресувати до фірми Як. КЕНІҐ, Відень VII/3. Уряд почтовий 63.

Михайло Скірка

римар і сідельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сідел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Ціни приступні.

Містове Бюро зелізниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9 продає білєти на всї зелізниці в краю і за границею.

Інсерати

до „Народної Часописи“ і Gazet-и Lwowsko-ї принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского. (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.